

først vise sig den Dag eller de Dage, da det ny Maskineri kommer til at arbejde og virke. Derfor har jeg ment, at det vilde være rigtigt, om man imellem de Folk, som særlig skulle arbejde med denne Lovs Bestemmelser, havde et Raad, hvem det paahvilede som en Pligt at møde og drøfte de Erfaringer, som de havde gjort ved Lovens Virksomhed, for at de derefter kunde gøre Forslag til Forandringer.

Selvfølge vilde — det vil jeg fremhæve — Forslag til Forandringer af Loven ikke kunne gennemføres, uden at Rigsdagen giver sit Samtykke dertil. Det forekommer mig at være den naturligste og rimeligste Sag af Verden, at man har et saadant Raad. Det kan virkelig ikke hjælpe at henvise til, at nu skal Befolkningen lukke Øjnene op og passe paa og sige, hvilke Mangler der er. Dels vil det kun være i Ny og Næ, rent tilfældigt og som Regel sjældent, at den enkelte Mand faar Lejlighed til at komme i Retten. Saa længe det er noget nyt, vil der komme mange Folk for at se, hvad det egentlig er; og høre paa Retsforhandlingerne, men naar Sagen kommer lidt i Gang, vil det gaa her som i alle andre Lande, at Interessen vil tabe sig noget, og at man kun gaar i Retten, enten naar der er en særlig opsigtsvækkende Sag, eller naar man selv eller en af ens Venner har en Sag for. Det vil blive et skiftende og tilfældigt Publikum, der kommer til at sidde og overvære Retsmøderne, saa at, hvis der var nogle Fejl og Mangler i Systemet, vilde man ikke faa Lejlighed til at opdage dem, fordi man kommer der saa sjældent. Derimod ville de Folk, som daglig have med Forholdene at gøre, jo ret hurtig og ret sikkert opdage, hvilke Mangler der kan være. De kunne jo ikke indføre Forandringer, de kunne kun gøre Forslag til Justitsministeren, og kun hvis han finder, at der er noget i det, kan han igen gøre Forslag til Rigsdagen. Forholdet er i Virkeligheden ikke en Smule anderledes end med en Mand, der har faaet nogle ny Klæder. Hvis han, naar han har taget dem paa, synes, at de ikke rigtig passe, vil han dog, naar han vil have at vide, hvori Fejlen stikker, sikkert gaa til en Skrædder og ikke til en Sagfører. Til en saadan stadig Følgen af et nyt System tror jeg, det har sin Betydning, at man har en Kreds af de Folk, som ifølge deres Stilling ere nødte til daglig at følge Systemet.

Skulde det høje Ting imidlertid mene, at det er et Forslag, som maa forkastes,

kan jeg besvare det ærede Medlems Slutningsspørgsmaal derhen, at jeg skal søge at forsone mig med en saadan Forkastelse, og haaber, at det inden længe vil lykkes mig, men jeg fatter ikke — selv efter at have hørt det ærede Medlems veltalende Foredrag — hvorledes dette virkelig meget uskyldige Forslag har kunnet give det ærede Medlem Anledning til i den Grad at udgyde sin Vredes Skaaler over mig.

Ordføreren (Krabbe): Angaaende Ændringsforslaget om Bøders Henviſning til Statskassen have vi jo haft den Tilfredsstillelse at høre, hvad Udvalget vidste i Forvejen, at den højtærede Minister er enig med Udvalgets overvejende Flertal angaaende denne Sag. Den højtærede Minister mener imidlertid, at Sagen bør tages saaledes, at man enten lader Retsplejereformen vente, til man har de ønskelige Oplysninger om Bøderne, eller overlader Bødespørgsmaalet til en særskilt Lov. Jeg vil hertil sige — og jeg tror, skønt uden Mandat fra mine ærede Medforslagsstillere, at turde sige det med Tryghed — at hvis den højtærede Minister, som jo egentlig er enig med os, vil finde Anledning til at udtale, at han, naar de Oplysninger fremkomme, som ogsaa Udvalget har ønsket, og hvis Indhentelse Udvalget har givet Anledning til, vil forelægge et Lovforslag, som gaar ud paa at opnaa det Maal, som Udvalget her tilsigter, saa tror jeg, at Udvalgets Flertal, som tillægger denne Sag en virkelig Vægt, vil føle sig tilfredsstillet paa dette Omraade. Jeg vil gerne tillade mig at give den højtærede Minister Anledning til, hvis han finder det rigtigt, at udtale noget saadant. — Naar det ærede Medlem fra Odense (Nanke), som er det eneste Medlem i Udvalget, som ikke deltager i Forslaget, nævnde i Forbigaaende, at det var Politikasserne, man vilde til Livs, er det jo, som det fremgaar baade af Ændringsforslaget og af Forhandlingen, slet ikke Tilfældet. Man vil ikke Politikasserne til Livs, men man vil det til Livs, at der nogen Sinde sidder en Mand med Interesse i Bødesager paa Dommersædet, eller at nogen Sinde Politigerning udøves under Interesse i Bødesager, og i den Henseende er jeg, skønt jeg har en lignende Livsgernings Erfaring som det ærede Medlem, af en anden Anskuelse end det ærede Medlem. Jeg tror, at der i adskillige Tilfælde sidder en Interesse paa Dommersædet med Hensyn til Bødekasserne. Jeg kan nævne et ganske malende